

MARK FROST

**DE PALADIJNSE
VOORSPELLING**

Karakter Uitgevers B.V.

Ik kon zijn gezicht niet zien.

Radeloos rende hij over een bergpad, achternagezeten door zwarte, graaiende silhouetten, weinig meer dan gaten in de lucht. Wat hun bedoeling was, was overduidelijk. De jongen verkeerde in onbeschrijflijk gevaar en had mijn hulp nodig.

Ik deed mijn ogen open.

Gordijnen wapperden voor het donkere raam. Ijskoude lucht fluis-terde door een kier in het kozijn, maar ik lag te baden in het zweet. Mijn hart bonsde.

Was het maar een droom? Nee. Ik had geen idee wie die jongen was. Hij leek ongeveer net zo oud als ik. Maar één ding wist ik heel zeker: hij bestond echt, en hij kwam mijn kant op.

EEN DINSDAG ALS ALLE ANDERE

Zorg voor een geordend brein.

Met die gedachte begon Will West elke ochtend de dag, zelfs nog voordat hij zijn ogen had geopend. Toen hij ze uiteindelijk opendeed, zag hij dezelfde woorden op een spandoek aan zijn muur staan:

I: ZORG VOOR EEN GEORDEND BREIN.

In hoofdletters van een centimeter of dertig hoog. Regel nummer 1 op pa's Lijst van Regels om naar te Leven. Zo belangrijk vond zijn vader dat advies. De regel onthouden ging nog wel, maar voor iemand die zo druk in zijn hoofd was als Will, was het helemaal niet zo makkelijk om zich eraan te houden. Dat was dan ook de reden waarom zijn vader de regel boven aan zijn lijst had gezet en aan Wills muur had gehangen.

Will liet zich uit bed rollen en rekte zich uit. Hij zette zijn iPhone aan: 07.01 uur. Vervolgens tikte hij op zijn agenda en las wat er voor die dag op het programma stond. Dinsdag 7 november:

- Ochtendtraining met veldloopteam
- Dag 47 van schooljaar 2
- Middagtraining met veldloopteam

Leuk. Twee trainingssessies met zeven uur breinverdooving ertussen. Hij haalde diep adem en krabde met zijn vingers door zijn warrige slaaphaar. Het zag ernaar uit dat dinsdag 7 november een dag als alle andere zou worden. Niets stressvols te bekennen.

Waarom heb ik dan het gevoel dat ik op het punt sta voor een vuurpeloton te worden geleid?

Hij pijnigde zijn hersens, maar kon geen reden bedenken. Terwijl hij zijn trainingspak aanschoot, lichtte een heldere, vrolijke zonsopgang de kamer op. Het tastbaarste voordeel van Zuid-Californië: het beste weer van de wereld. Will trok de gordijnen open en keek naar de Topa Topa-bergen, die voorbij de achtertuin oprezen.

Wauw. Er lag sneeuw op de bergen, achtergelaten door de vroege winterstorm van de vorige avond. Met de ochtendzon achter de bergtoppen was hun omtrek scherper dan in HD. Hij hoorde een bekend deuntje en zag de kleine koperwiek met zijn witte borst op een tak buiten zijn raam neerstrijken. Met zijn kopje schuin keek hij Will nieuwsgierig en onbevangen aan, zoals hij de laatste paar dagen elke ochtend had gedaan. Zelfs de vogels voelden het.

Niets aan de hand. Alles kits.

Als hij dat echt dacht, waar kwam dan dat misselijkmakende gevoel van naderend onheil vandaan? Was het de nawerking van een vergeten nachtmerrie?

Vanuit het niets drong een andere gedachte zijn hoofd binnen. *Deze storm heeft meer gebracht dan alleen sneeuw.*

Pardon? Geen idee wat dat betekende. Wacht eens even, had hij over sneeuw gedroomd? Over iets met rennen? Het vluchtige droomfragment vervaagde voordat Will het kon vastgrijpen.

Het zal wel. Genoeg met die onzin. Tijd om die waangedachten te blokkeren. Snel werkte hij de rest van zijn ochtendroutine af en rende de trap af naar beneden.

Ma was in de keuken bezig haar tweede kop koffie te zetten. Met een leesbril aan een koordje in haar dikke, zwarte haar gestoken, tikte ze op haar telefoon om haar bezigheden voor die dag te organiseren.

Will pakte een powershake uit de koelkast. ‘Ons vogeltje is er weer,’ zei hij.

‘Hm. Vast weer mensen aan het kijken.’ Ze legde haar telefoon neer en sloeg haar armen om hem heen. Ma liet geen enkele gelegenheid voorbijgaan om iemand een stevige knuffel te geven. Ze was een van die toegewijde knuffelaars voor wie op dat moment niets anders ertoe deed. Zelfs niet dat Will zich doodschaamde wanneer ze hem in het openbaar in de armen sloot.

‘Drukke dag vandaag?’

‘Heel druk. Belachelijk druk. En jij?’

‘Niets bijzonders. Succes vandaag. Tot later, ma.’

‘Tot later, jongen. Ik hou van je.’ Ze liet haar zilveren armbanden rinkelen en pakte haar telefoon weer, terwijl Will naar de deur liep. ‘Altijd en voor eeuwig.’

‘Ik ook van jou.’

Later, en niet eens veel later, wilde hij dat hij was blijven staan, terug was gelopen, haar had vastgepakt en nooit meer had losgelaten.

Onder aan de voordeurtrap schudde hij zijn benen uit. Hij zoog de schone, koude ochtendlucht diep in zijn longen en ademde een nevelige wolk uit. Nu was hij klaar om te gaan hardlopen. Dit was zijn favoriete tijd van de dag... maar toen kwam het akelige gevoel van naderend onheil weer opzetten.

I7: ZEG AAN HET BEGIN VAN ELKE DAG TEGEN JEZELF DAT HET FIJN IS OM TE LEVEN, ZELFS ALS HET NIET ZO VOELT. DOOR HET

– HARDOP – UIT TE SPREKEN, IS DE KANS GROOT DAT JE HET
ZULT GAAN VOELEN.

‘Het is fijn om te leven,’ zei hij, zonder veel overtuiging.

Verdorie. Op dat ogenblik had hij het gevoel dat nummer 17 de belachelijkste regel op pa’s lijst was. Hij kon het natuurlijk wijten aan bepaalde lichamelijke ongemakken. Het was maar acht graden buiten, en vochtig. Zijn spieren kraakten van de krachttraining van de dag ervoor, en door een nacht vol vluchtige dromen had hij niet genoeg geslapen. *Ik zit gewoon niet lekker in mijn vel. Dat is alles. Als ik eenmaal onderweg ben, voel ik me altijd beter.*

18: ALS REGEL NUMMER 17 NIET WERKT, TEL DAN JE
ZEGENINGEN.

Will tikte op de stopwatch-app op zijn telefoon en begon te joggen. Zijn Asics Hypers maakten een kletsend geluid op het asfalt. Het was 2,3 kilometer naar de cafetaria. Doeltijd: zeven minuten.

Hij probeerde regel nummer 18 uit, te beginnen bij zijn ouders. Zijn leeftijdgenoten hadden constant kritiek op hun ouders, maar hij deed daar niet aan mee. Daar had hij een goede reden voor: wat ouders betrof, had hij het winnende lot uit de loterij in handen. Ze waren slim, rechtvaardig en eerlijk, niet zoals de hypocrieten die normen en waarden predikten en de beest uithingen zodra hun kinderen niet in de buurt waren. Ze respecteerden zijn gevoelens, namen zijn mening altijd serieus, maar hielden hun poot stijf als hij grenzen uitprobeerde. Hun regels waren duidelijk en hielden het midden tussen schappelijk en beschermend, waardoor hij genoeg ruimte had om zijn onafhankelijkheid te ontwikkelen en zich tegelijkertijd veilig te voelen.

Ja, ze hebben beslist hun goede kanten.

Aan de andere kant waren ze vreemd, deden ze geheimzinnig en hadden ze nooit een rooie cent. Om de anderhalf jaar verhuisden ze, alsof ze nomaden waren. Dat maakte het voor hem onmogelijk om vriendschappen te sluiten of zich verbonden te voelen met de plekken waar ze woonden. Maar ach, waar heb je leeftijdgenoten voor nodig als je ouders je enige vrienden zijn? Wat kon het schelen dat hij er voor de rest van zijn leven psychische problemen aan overhield? Misschien kwam hij er ooit wel overheen. Na tientallen jaren therapie en een bootlading antidepressiva.

Nou, mijn zegeningen zijn geteld. Dat werkt altijd goed, dacht Will droogjes.

Tegen de tijd dat hij aan het eind van de tweede straat was aangekomen, was hij warm gerend en had hij geen last meer van de ochtendkilte. Het bloed suisde door zijn aderen, de endorfine peppte hem op, en ondertussen ontwaakte de Ojai-vallei om hem heen. Hij draaide zijn gedachten op een laag pitje en zette zijn zintuigen op scherp, zoals zijn ouders hem hadden geleerd. Genietend snoof hij de rokerige geur van wilde salie op, en de zuurstofrijke lucht die werd verspreid door de boomgaarden langs de wegen in East End, nat en glanzend van de regen. Er blafte een hond; een auto werd gestart. Tussen de heuvels door ving hij een glimp op van de Grote Oceaan, kilometers naar het westen, een streepje kobaltblauw dat de eerste zonnestrallen van de dag ving.

Het is fijn om te leven. Hij kon het nu bijna geloven.

Will jogde verder naar de stad, door lanen met grote bungalows, die steeds dichterbij elkaar stonden naarmate hij verder rende. Na nog maar vijf maanden in Ojai vond hij het er nu al leuker dan op alle andere plekken waar ze ooit hadden gewoond. Door de provinciale sfeer en ongecompliceerde levensstijl straalde

de plaats iets comfortabels en ongedwongens uit, een toevluchts-
oord na de ergernissen van het grotestadsleven. Ojai lag genesteld
in een hoge, vruchtbare vallei, beschut door bergen langs de kust.
Smalle bergpassen aan het begin en het eind vormden de enige
manier om in de vallei te komen. De oorspronkelijke bewoners,
de Chumash, hadden de vallei de naam Ojai gegeven: de vallei
van de maan. Nadat het volk honderden jaren in Ojai had ge-
woond, was het in minder dan tien jaar tijd door ‘de beschaafde
wereld’ verdreven. De Chumash hoefde je niets over toevluchts-
oorden te vertellen.

Will wist dat zijn ouders en hij ook deze vrijwel perfecte plek
zouden verlaten. Dat gebeurde altijd. Hoe fijn hij het ook vond om
hier te wonen, hij had uit bittere ervaring geleerd dat hij zich niet
aan mensen of plekken moest hechten...

Een straat verderop gleed een zwarte sedan over de kruising. De
zijruiten waren van getint glas. Hij kon niet zien wie er achter het
stuur zat.

Ze zoeken een adres dat ze niet kunnen vinden, dacht Will. Met-
een vroeg hij zich af hoe hij dat wist.

Een zacht marimbageluid steeg op uit zijn zak. Hij haalde zijn
telefoon tevoorschijn en zag pa's eerste sms van die dag: HOE STAAT
HET MET JE TIJD?

Hij glimlachte. Pa met zijn hoofdlettertoets. Will had hem al
zo'n vijftig keer uitleg gegeven over de sms-etiquette: ‘Het is alsof
je SCHREEUWT!’

‘Dat doe ik ook,’ had pa gezegd. ‘IK ZIT HELEMAAL HIER!’

Will sms'te terug: *Hoe is het op de conferentie? Hoe is het in San
Fran?* Hij kon sms'en onder het hardlopen. Hij kon sms'en terwijl
hij op een eenwieler een wenteltrap af reed...

Nog voordat hij het schrapende geluid van rubber op nat asfalt

hoorde, bleef Will staan. Vanuit een ooghoek zag hij een donkere massa zijn gezichtsveld binnenglijden.

De zwarte sedan. In een wolk van uitlaatgassen, de motor ronkend, recht voor hem. Een nieuw model, vierdeurs, van een of ander doorsnee Amerikaans merk dat hij niet herkende. Vreemd: geen logo's, sierstrippen of andere herkenningstekens. Nergens. Een kentekenplaat voorop – een algemene, geen Californische – met een Amerikaans vlaggetje in een hoek. Maar wat er onder die motorkap zat, trof je echt niet aan in het wagenpark van ambtenaren. De motor klonk eerder alsof hij in een stockcar thuishoorde.

Hij kon niemand achter het zwarte glas zien zitten – en herinnerde zich dat het verboden was autoruiten zo donker te maken – maar hij wist dat iemand in de auto naar hem keek. Zijn gezichtsveld verkleinde, geluiden vervaagden. De tijd stond stil.

De stilte werd verbroken door marimbageluid. Nog een sms van pa. *RENNEN, WILL.*

Zonder op te kijken trok Will zijn capuchon over zijn hoofd en maakte een verontschuldigend gebaar richting de auto. Hij hield zijn telefoon omhoog en wiebelde er even mee, alsof hij wilde zeggen: sorry, warrige tiener hier.

Hij tikte op de camera en maakte onopvallend een foto van de achterkant van de sedan. Snel liet hij de telefoon weer in zijn zak glijden en jogde door.

Doe alsof je aan het hardlopen bent, niet aan het weglopen, dacht hij. En kijk niet om.

Met zijn oren gespitst op het geluid van de ronkende motor rende hij verder. De auto trok achter hem op, sloeg links af en reed weg.

Ineens hoorde hij iemand zeggen: 'Voldoet aan de beschrijving. Mogelijk visueel contact.'

Hoe kwam die stem in vredesnaam in zijn hoofd? En wiens stem was het?

Die van de chauffeur, was het antwoord. Hij praat via een radio met iemand. Over jou.

Wills hart begon te bonken. Met zijn conditie had hij in rust een hartslag van tweeënvijftig. Pas na een kilometer of twee kwam hij boven de drie cijfers. Op dat ogenblik had hij een hartslag van ver boven de honderd.

Eerste vraag: *Zei pa net (vanuit San Francisco) tegen me dat ik moest RENNEN omdat hij wil dat ik mijn doeltijd haal, of omdat hij op een of andere manier weet dat er iets niet in de haak is, iets wat met die auto te maken heeft?*

Toen hoorde hij een straat verderop de versnellingsbak van de sedan knarsen en de wagen rap optrekken. Gierende banden: ze kwamen terug.

Hij sloeg een onverhard steegje in. Achter hem scheurde de sedan de straat in waar hij net nog had gestaan. Voordat de auto ter hoogte van het steegje was, sloeg Will rechts af, sprong over een hek en baande zich een weg door een tuin bezaaid met de overblijfselen van Halloween. Met een aanloop sprong hij over een hek met gaas op een smalle betonnen ren aan de zijkant van een huis.

Ineens, *shit*, schoot er aan zijn rechterkant een gevaarlijk uitziende, stompe kop uit een hondenluik tevoorschijn. Een vierkante, grauwende snuit stoof achter hem aan. Hij sprong op de poort aan het einde van de ren en klom eroverheen, net toen het beest zich met klappende kaken tegen het hek wierp.

Een halve straat verderop hoorde hij de turbomotor janken, terwijl de auto naar de volgende hoek scheurde. Aan de rand van de achtertuin bleef Will achter een hoge heg staan en hapte naar adem. Hij tuurde om de heg heen – alles veilig – en trok een

sprintje naar de andere kant van de straat. In vliegende vaart stak hij een gazon over en rende langs nog een huis, met een achtertuin die was omgeven door een houten schutting van een kleine twee meter hoog. Weer een aanloop, hij greep zich aan de bovenkant van de schutting vast, sprong eroverheen en landde soepel in nog een steeg – een meter van een vermoeide jonge vrouw vandaan die bij een Volvo stond te hannesen met een aktetas, een grote koffiebeker en haar autosleutels. Ze maakte een sprongetje van de schrik, alsof ze zojuist was getaserd. Haar beker viel op de grond en rolde weg, terwijl er latte uit sijpelde.

‘Sorry,’ zei Will.

Hij stak de steeg over en rende door nog twee achtertuinen. Ondertussen hoorde hij voortdurend het geronk van de sedan. De auto was ergens in de buurt. Bij de volgende zijstraat bleef hij staan en leunde met zijn rug tegen een garage. Toen de hoeveelheid adrenaline in zijn bloed wat was afgenomen, voelde hij zich redelijk belachelijk. Gedachten en instincten streden om voorrang in zijn hoofd. Als gympen in een lege wasdroger buitelden ze over elkaar heen:

Je bent volkomen veilig. NEE, JE LOOPT GEVAAR. Het is maar een willekeurige auto. JE HOORDE TOCH WAT ZE ZEIDEN? OPLETTEN, DOMKOP!

Weer verscheen er een sms van pa op zijn telefoonscherm: NIET BLIJVEN STAAN, WILL.

Als een haas rende Will door de brede straten aan de rand van het zakendistrict. Het team zou zo langzamerhand wel bij de cafetaria staan te wachten. Hij zou snel naar binnen schieten om pa te bellen, gewoon om even zijn stem te horen. Ineens besepte hij dat hij zijn stem nú al kon horen. Hij herinnerde Will aan een regel die pa altijd als een mantra herhaalde:

23: ALS JE IN DE PROBLEMEN RAAKT, DENK DAN SNEL NA EN
HANDEL DOORTASTEND.

Achter een kerk bleef Will staan en hij tuurde om een hoek. Twee straten verderop zag hij het team, zes jongens in trainingspak buiten een cafetaria, met RANGERS op hun rug gestikt. Ze stonden bij de stoeprand om iets heen wat hij niet kon zien.

Toen hij op zijn stopwatch keek, viel zijn mond open. Dat kon niet kloppen. Had hij echt de 2,3 kilometer vanaf thuis, via achtertuinen en over hekken, in vijf minuten afgelegd?

Achter hem kwam een grauwende motor brullend tot leven. Hij draaide zich om en zag de zwarte auto door de steeg recht op zich afkomen. Meteen zette hij het op een lopen richting de cafetaria. De sedan achter hem maakte een scherpe hoek, draaide om en kwam slippend tot stilstand.

Tegen die tijd was Will al twee straten verderop. Hij schoof zijn capuchon over zijn hoofd, stak zijn handen in de zakken van zijn sweatshirt en jogde nonchalant naar het team toe.

‘Hoi,’ mompelde hij, terwijl hij probeerde de paniek uit zijn stem te houden.

Zoals gewoonlijk sloeg het team niet veel acht op hem. Hij ging tussen de jongens in staan, met zijn rug naar de straat toe. Ze gingen net genoeg opzij zodat hij kon zien waarnaar ze stonden te kijken.

‘Moet je nou eens zien, man,’ zei Rick Schaeffer.

Langs de stoeprand stond een te gek, gepimpt scheurijzer. Zoiets had Will nog nooit gezien; een matzwarte Prowler, lang en laag op een op bestelling gebouwd chassis, met een schuin aflopende grille aan de voorkant en wielen die glommen van het chroom. De grote voorbumper had iets weg van de armen van Popeye. Uit de motor-

kap staken de spruitstukken van een joekel van een V8-motor, die een sluimerende kracht uitstraalden. Op de zijkanten waren barokke steampunkstrepen aangebracht, met uitwaaierende uiteinden in een contrasterende kleur. De auto zag er zowel antiek als onberispelijk uit, merkwaardig leeftijdsloos, alsof hij ontelbare kilometers op de teller had. Absoluut de auto van iemand van buiten: niemand in Ojai zou zo'n geweldige wagen verborgen kunnen houden. Hij kon overal vandaan komen. Misschien was hij wel uit de negentiende eeuw via de toekomst hier terechtgekomen.

Will voelde ogen vanachter het raam van de cafetaria naar hem zoeken. Toen ze hem vonden, was het alsof iemand hem met twee stijve vingers in zijn borst prikte. Hij keek op, maar kon niet naar binnen kijken. De zon was net boven de heuvels uit gekomen en scheen recht op het glas.

‘Blijf met je handen van mijn auto af.’

Toen Will dat in zijn hoofd hoorde, wist hij dat het de stem was van degene die naar hem keek, wie het ook mocht zijn. Een lage, gruisige stem met een scherp accent, vol dreiging.

‘Niet aanraken!’ snauwde Will.

Geschrokken trok Schaeffer zijn hand terug.

De kale man achter het stuur van de sedan zag de Prowler pas toen de jongens opzij gingen. Hij dacht dat hij hallucineerde. Snel klikte hij het necrogolffilter op de lens van de boordscanner. De foto's van het gezin op het scherm – vader, moeder en tienerzoon – werden sterk verkleind. Hij richtte het filter op de wagen, totdat die het scherm vulde, dat trilde van een verblindend wit licht.

Er was geen twijfel over mogelijk: dit was de ‘vliegmachine’ van een Reiziger. De laatste keer dat er een in het openbaar was waargenomen, was tientallen jaren geleden.

Met trillende handen hief de kale man zijn polsmicrofoon en maakte contact. Terwijl hij zijn opwinding probeerde te beheersen, beschreef hij wat hij had gevonden. Onmiddellijk keurde zijn contact goed dat hij zijn actieplan wijzigde.

Niemand had ooit een Reiziger gevolgd. Het was een historische kans. Achter de jongen aan gaan kon wachten.

De kale man klikte een met stikstof gevulde projectielkamer open, waar een zwarte bus van koolstofvezel ter grootte van een flinke thermosfles uit viel. Zijn partner pakte hem op en opende voorzichtig zijn autoraam. Hij tilde de bus op, laadde de Meelifter in de volgspin, verbrak het vacuümzegel en maakte zich op om te schieten. Het open raam hielp de zwavelgeur af te zwakken, maar kon die niet verdrijven. Niets kon die stank verdrijven.

Will zag de zwarte sedan langzaam naar voren rijden, totdat die op gelijke hoogte was met hen. Uit zijn ooghoeken wierp hij er een blik op. Hij zag een man een zwarte bus bij het raam houden. Er sprong iets uit de bus, wat de stoep op stuiterde en daar bleef liggen. Een prop kauwgom?

Hij wachtte totdat de sedan uit het zicht was verdwenen en pakte toen zijn telefoon, klaar om een dringende sms naar pa te sturen. Op dat ogenblik zwaaide de deur van de cafetaria open en stapte iemand naar buiten in enorme, afgedragen, zwarte militaire laarzen met gespen, versierd met vervaagde vlammen.

Dat doet de deur dicht. Met die man wil ik ook niets te maken hebben. Onmiddellijk zette hij het op een lopen richting school. Brullend dat hij een voorsprong had, haastte de rest van het team zich achter hem aan, terwijl Will de hoek om ging.

Achter hen draaide de 'prop kauwgom' zich om. Er kwamen twaalf lange, dunne poten tevoorschijn, die een naaldscherpe kop

en een leverkleurige romp ondersteunden. Het ding snelde naar de stoeprand, sprong in de lucht en plakte zich met het geluid van een stuk elastiek links op de achterbumper van de Prowler vast, net toen de motor ronkend tot leven kwam.

Terwijl de auto wegreed, kroop de volgspin over de bumper naar boven en vervolgens langs de zijkant van de Prowler naar voren, naar de bestuurder. Voordat die bij de hoek aankwam, stak hij zijn linkerarm uit om richting aan te geven. Er schoot een naald van ruim twee centimeter uit de snuit van de spin, en hij sprong door de lucht naar de nek van de bestuurder, klaar om zijn onzichtbare lading af te leveren.

De bestuurder gaf een ruk aan het stuur, zodat de Prowler in een gecontroleerde slip raakte. Er verscheen iets in zijn hand wat op een klein pistool met een groot kaliber leek, en hij richtte ermee op de spin in de lucht. Toen hij de trekker overhaalde, kwam er geluidloos een straal wit licht uit de loop. De volgspin – en daarmee ook de onzichtbare Meelifter – verschrompelde, verkoolde en viel op de grond, een zwart hoopje as op het wegdek.

Het pistool verdween weer in de mouw van de bestuurder, die de slip afmaakte – een soepele draai van 360 graden – en wegreed.